

הארט השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

פרשת חוקת
(קרה חו"ל) תשפ"ו

גיליון 316

א לעבטיגער שפּת

מאת הרב יהודה צבי שפירא

סדרם של מצוות

הם ורווחיו מובטחים – אין די בכך. כי כבר פעמים רבות רוחה סברא זו שהחטים נמכרים ביוקר, ובסופו של דבר נמכרו בסכום מוזל מאוד.

לכך; ההכרח היא, לסמוך על איש נאמן, שהוא אוהבו באמת, ויש לו נאמנות כלפיו, וכשנאמן זה כותב לו ידיעה ממרחקים, ומניסיונו האישי במסחר זה וכיוצא, זאת הידיעה – היא ידיעה ברורה וטובה עבורו, אף על פי שאינו מבין בשכלו ובסברתו, שכדאי לו כעת לעשות עיסקה זו – אלא רק סומך הוא על נאמנו.

וכך, כותב מוהרנ"ת: "האמונה היא עיקר הידיעה, בבחינת: 'וארשתיה לי באמונה וידעת את ה'". שהאמונה היא עיקר הידיעה, כמו שאנו רואים אפילו בגשמיים שעקר הידיעה הברורה הוא על - ידי אמונה דייקא מה שאחד מאמין לחברו. ואין קיום להעולם בלי אמונה מה שאחד מוכרח להאמין לחברו... נמצא, שעקר הידיעה הברורה היא על-ידי אמונה... והכל נמשך מכוח האמונה הקדושה שצריכין להאמין בה' יתברך ובצדיקיו ובתורתו הקדושה, שברא ה' יתברך כוח האמונה בהאדם שיהיה לו כוח ובחירה להאמין בהאמת'.

הוא אומר, סוד נקודת החיבור וההתקשרות לבוראו, הוא בנאמנות, באמונה תמה וזכה.

אור המצוות נעלם ונשגב!

ועוד בחביבותם של מצוות, בתמימות ובפשיטות, בבחינת כזה ראה וקדש, מדברי מוהרנ"ת (ליק"ה בבית חוב מיתומים ה): "כי עיי" כל מצוה ומצוה שבתורה אנו ממשיכין אלקותו ית' למטה בתוך הארץ הזאת, בבחינת: מלא כל הארץ כבודו.

כי אנו לוקחים הציצית הקדושים שבשורשם הם אור גדול ונורא ונשגב מאד מאד. ואנו ממשיכין אור גבוה כזה עלינו לתוך זה העולם הגשמי עיי" שאנו מתעטפין בציצית, נמצא שעל ידם אנו מגלים כי מלא כל הארץ כבודו, ואעפ"י צריכין לידע כי עדין אור הציצית נורא ונשגב ונעלם מאתנו מאד. כי שרר מצוה בהאי עולמא ליכא, כי א"י להשיג סוד טעם הציצית שהוא בחי' שרר המצוה בזה העולם. וכן בכל המצוות ובכל דברי התורה שאנו ממשיכין אלקותו עלינו בזה העולם הגשמי..."

נאמין ונתחבר בחשיבותם של מצוות, וברום השפעתם, כי רזם וסודם עמוק מאוד מי ימצאנו.

פרישיתנו עוסקת בפרשת פרה אדומה, שנכתב ונתחם עליה שהיא חוקה, אין אנו מבינים טעמה ופשרה, וכדברי רש"י: 'לפיכך כתוב בה חוקה, גזירה היא מלפניו אין לך רשות להרהר אחריה'.

ובדברי המדרש (ילקוט שמעוני, מד"ר): "רבי יצחק פתח: 'כל זה נסיתי בחכמה אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני', אמר שלמה: 'על כל התורה כולה עמדתי, ועל פרשה זו של פרה כיון שהייתי מגיע בה, הייתי דורש בה, חוקר בה, ושואל בה, 'אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני'."

ללמד על הכלל יצא!

ממצוה זו של פרה אדומה, נלמד על כלל המצוות שאנו מקיימים, שיחוקה היא מלפניו, ואין אנו יודעים טעמם של מצוות, גם אלו הנראים לנו כמובנים לפי קט שכלנו, וכדברי נעים זמירות ישראל: 'כל מצותיך אמונה'.

וכך הם בדברי מוהרנ"ת (נפילת אפים ד' י"ט): מפרשות כדברים אלו: "כי פרשת פרה אדומה מגלה לנו, שאי אפשר להשיג ולהבין שום טעם במצות הבורא יתברך שמו. ואסור להרהר בזה כלל כמו שכתוב (במדבר י"ט): זאת חוקת התורה, וכמו שפירש רש"י שם, לפי שהשטן ואומות העולם מונין את ישראל מה מצוה הזאת ומה טעם יש בהם לכך כתוב חוקה לומר חוקה חקקתי גזירה גזרתי אין לך רשות להרהר אחריה.

ורבי נתן ממשדך ז"ל וכתוב: וזאת המצוה של פרה אדומה לא ללמד על צעמי יצא אלא ללמד על הכלל כולו יצא, לגלות ולהורות על כל מצות התורה שאסור להרהר אחר טעמים כלל. ועל כן גם שאר המצוות נקראים חוקים כמו שכתוב: 'והחוקים והתורות' ופירש רש"י גם שם בגון: 'אכילת חזיר ולבישת טעטנו וכו', שאומות העולם מונין את ישראל כי אין בהם שום טעם. כי באמת טעמי המצוות נעלמים ונסתרים ואי אפשר להשיגם בדעת אנושי כלל, רק צריכים לקיימם באמונה בלבד, להאמין בה' ובמשה עבדו כמו שכל ישראל מאמינים בפשיטות."

ובחי מוהר"ן (תי"א): שחובה להאמין שישנם טעמים נשגבים מבינתנו, וכמו כן; רזים וסודות עמוקים בקיום המצוות שקיבלנו משה, אעפ"י שאין אנו מבינים אותם, וכמו שכתוב: 'פלאות עדותיך', ונעלמה מעין כל חי'.

נאמנותו של הסוחר!

הבה וניקח דוגמא ומשל מחיי המסחר, כפי שממשיל זאת מוהרנ"ת בליקוטי הלכות (גילוח ד' ב): אי שם ברוסיה חי סוחר גדול, אשר קשרי מסחרו רבים הם ופרוסים למרחקים - למדינות ועירות רחוקים ממקום מושבו.

ויהי היום, ומודעונו זה ברצונו לדעת שווים של חיטים מהעיר 'אדעס', או אפילו 'מאיסטובול' הרחוקה, אך אין לו קשר ישיר כעת לאלו המקומות המרוחקים ממנו. אם כן האידך יוכל לסחור למרחקים?

ברם; כוח מסחרו – הוא בכך שיש לו נאמנות, הוא מאמין במכרו וידידו למסחר – שהחטיים בארץ אחוזתם - הם חטיים טובים ומעולים, וכדאי לו כעת להשקיע בכך, החטיים ימכרו - ויהיה לו רווחים נאים. ללא נאמנות זה – אף גם אם הוא סוחר חכם וממולח, ואף גם אם הוא יחקור ויבנה ממדלים בסברותיו ובחכמותיו הנפלאות שכעת מחירם של חיטים יקרים

פניני פרשה

"זאת חקת התורה" (י"ט א)

אפ"ל; 'חקת' גמטריא 'תיקו' המובא בשי"ס, ועוד מספר שמונה. שכנגד: חוקה שחקקתי - בלי להבין טעמה - ש"בתורה שבכתב" – ישנה זאת גם בתורה שבע"פ, אותה ענין, שאיננו יודעים הלכתם וסברתם עד כי בוא גואל. דזהו "תיקו". ותוספת מספר 'שמונה' הוא על"פ המובא (מדרש משלי הישן ספ"ט. ובברייתא מעשה תורה להג"א) 'שמונה שמות נקראו ל"משיח': ינון, צדקנו, צמח, מנחם דוד, שילה, ואליהו', והרי בביאת משיח ואליהו, יפתרו כל האביעיות, וזהו תוספת מספר שמונה.

"כל הנגע במת בנפש האדם אשר ימות" (י"ט ג)

יעויין בדברי רש"י, על הדגשו של 'נפש'. ואפ"ל על"פ המובא ב'זוהר הרקיע' (וישלח מד:). כשנולד האדם אינם באים עמו כל הנר"ן – אלא: "נפש" בלבד, וזאת נשארת ג"כ בקבר, ונקרא 'הבל דגרמי', וזה מה שאחז"ל בונים לו נפש על קברו. וזהו דיוקו של קרא: 'במת בנפש האדם' שלאחר פטירתו; נשאר לו בחינת נפש.

"שמעו נא המרים המן הסלע הזה נוציא לכם מים" (כ ז)

'המרים' אותיות 'מרים' ועוד אות: ה'. דהא בזכות מרים היה להם מים, כמובא לעיל בפטירת מרים בדברי רש"י עה"פ 'ולא היה מים לעדה'. 'שכל מ' שנה היה להם מים בזכות מרים'. 'ואות ה' - אפ"ל, על"פ המובא בליקוטי מוהר"ן (כ"ז) 'היא וא"ו הם לשון הוי ו' - לשון צעקה ומריבה', וזה מה שהיה בכאן במי מריבה. כן אפ"ל; על"פ המובא בליקוטי מוהר"ן (ג"ג): שעקר הולדה תלוי בה"א, בבחינת (בראשית מ"ז): "הא לכם זרע". והא מרים הצילה את משה רבינו, וכל המציל נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא. (סנהדרין לז). וזהו: אות ה' בשמה של מרים – שהיה לה חלק בהולדת משה רבינו – על"י הצלתו, בחי' לידה.

"ולא היה מים לעדה לשתות ויקהלו על משה ועל אהרן" (כ ב)

"מים" רומז ל"תורה" – 'אין מים אלא תורה' (סוכה ג"ב: ועוד), והצדיקים ממשיכים את מימי התורה, וכתרגומו של אונקלוס עה"פ (ישעיה ב'): "ושאבתם מים בששון ממעיני הישועה", ונתקבלו אלפן חדת מבחירי צדיקיא. ובליקוטי מוהר"ן (ח): "ורוח אלקים מרחפת על פני המים - הוא התורה. והצדיקים דבקים בתורה, ועל כן עיקר הרוח חיים הוא אצלם". וזהו: 'ולא היה מים לעדה לשתות' – מימי התורה – ויקהלו על משה ועל אהרן' - שבאו אצל הצדיק. (ועיוין בליק"מ כ' עה"פ פתח צור ויזוב מים והכאת הסלע, שהיה בכאן).

"וימת שם אהרן בראש ההר" (כ כ"ח)

במסכת סוכה (ג"ב): לעתיד לבא מביאו הקב"ה ליצר הרע שדומה להר ושוחטו, והצדיקים בוכין האין יכולנו לכבוש הר גבוה כזה. וזהו כאן בהסתלקותו של אהרן, כתוב 'בראש ההר', וכן מקום קבורתו בהר ההר. רמז ל'הר' זה שזכה לכבוש.

שירת הפרשה

פֶּרֶשׁ־תִּנּוּ עוֹסְקוֹת בְּעֵינֵיהָ שֶׁל פָּרָה אֲדָמָה
'אֲחַפְּכֶמה וְהיא רְחוֹקָה מִמְּנֵי עַל כֶּף נֶאֱמָרָה.

מִמְּצוּה זוֹ לְמַדִּים אָנוּ גַם עַל כָּל־הַמְצוּוֹת
שֶׁלֹא לִפְי דַעְתָּנוּ הַמְצוּוֹת נְחַשְׁבִים וְנִמְדָדוֹת.

טַעְמֵי הַמְצוּוֹת כְּמוֹסִים וְנִעְלָמִים הֵמָּה
סוּדוֹתֶיהָ וְרִזְיָה נִשְׁגְבוֹת וְנִפְלְאוֹת הֵנָּה.

הַמְצוּוֹת כְּלוּלִים בְּאֵין סוּף עוֹלָמוֹת
רְחוֹקִים מְאֹד מִבֵּינֵת אָנוּשׁ שֶׁדַעְתוֹ בְּגִבּוֹלוֹת.

הַמִּשְׁךְ פְּנִינֵי פְּרִישָׁה

"תמימה אשר לא עלה עליה על" (י"ט. ב).
 ג' דרוגת בעבודת האדם ובדרכי התחזקות. ע"פ המובא: שיש לשאוף לדרגות הגבוהות יותר, ולא ליפול מהדרגה הקטנה ביותר. וזהו בהקדם: 'אשר לא עלה' – לא עלה עליו חטא, בבחינת: 'אשרי מי שלא חטא'. לאחריה: 'עליה' - שלא ישב עליה – לא להתחבר לעבירה. ולבסוף; 'עול', לפחות; שלא יעשה 'כעול למשא' שלא יסחוב עמו את העוון. וכמובא מדברי רבינו שלא יהיה לעבירות חלילה ידים ורגלים. וכן דבר שיחתי; שאף אם נכשלו חלילה באכילת איסור – שזה לא יזוב על הזקן – לא להמשיכו.

ויעויין בדברי האור החיים' הק': שענינו של עול – הוא דינים, וכדברינו, שבלא עלה עול – באי נשיאת העוון, נמתקים הדינים, דהא הדינים מגיעים מעוונות, וכדבריהם: אין יסורים ללא עוון.

"ויפלו על פניהם וירא כבוד ה' אליהם" (כ ו)
 יעויין מדברי האר"י הק' (פרע"ח שער נפילת אפים פ"ז): בסוד 'נפילת אפים' שזוכים בכוחה למעלות רבות, וביניהם: 'השפעה לשיכנה - שאומרת תן לי – כשבביל בני'. וזהו 'ויפלו על פניהם' – נפילת אפים, ע"כ: 'וירא כבוד ה' התגלות והשפעת השיכנה.

"לא מקום זרע ותאנה וגפן ורמון" (כ ה)
 לכאורה יש לדייק, למה לא נפרטו 'זית ודבש' - מ'שבעת המינים' (ב'זרע') כלול 'חטה ושעורה').
 ויש לומר: על 'זית' שבזכותו ניצולו מימי המבול, ובדברי המדרש (ויק"ר לא ח): 'זית הזה הביא אורה לעולם בימי נח'. וכן 'דבש' שכתוב עליה 'וטעמו כצפחית דבש', ובדברי מוהר"ת ע"כ (נט"י לסעודה ו צד): 'הדבש הוא בבחינת המן שנאמר בו, וטעמו כצפחית דבש. שהיה בו כל מתיקות הטעמים', לכך מכיוון שדרכם התגלו נסיו ומופתיו של הקב"ה לעין כל עם ישראל – לכך הם לא הזכירנו כאן בטענתם, שזה היה היפך האמונה.

כן אפ"ל; דהא רוב שיעורי תורה הם ב'כזית', וגם ב'ככותבת' יותר משאר מינים. דעל אף דליפנין במסכת סוכה (מא:): שכל הפסוק לשיעורין, אך כבר אוקמינן שם שרוב שיעוריה כזיתים, ע"ש. וכן שיעור 'ככותבת' מובא על שיעור אכילה ביום הכיפורים, ובאיסור חמץ, ועוד. ומכיון 'שמגלגלין זכות על ידי זכאי וחובה על ידי חייב' (שבת לב). לכך לא הזכירנו על ידם פירות אלו שתוליים בהם שיעורי דאורייתא.

כן אפשר לומר מטעם זה, מכיוון שב' פירות אלו נאמר בהן 'ארץ' מיוחד וכמובא שם, וכן נסקח בהלכה לענין הברכה, לכך; לא היו ראויים שייזכר על ידם כאן במי מריבה, וכדלעיל.
 כן יש לומר: ע"פ מה שנאמר (דברים לב יג): 'ויניקוהו דבש מסלע, ושמן מחלמיש צור'. שכיכול הקב"ה הוציא 'דבש ושמן' מהסלע. חלמיש הוא גם סלע וכדברי המצודות עה"פ (תהלים קיד): 'חלמיש למעינו מים' - סלע הזק. וא"כ 'דאיהו לא חזי מזליה חזי' – שה'שמן והדבש' גם כננהו שהוצאו מהסלע כדברי הפסוק (ויעויין במפרשים). והרי בכאן במי מריבה לא האמינו שהקב"ה יכול להשפיע שפע מהסלע 'דבש ושמן' לכך לא הזכירנו.

"במסלה נעלה" (כ י"ט)
 רמז להתחלת וסיום תורה שבכתב ותורה שבע"פ, שעל ידה מתעלים ומתקברים לה', וזהו "במסלה נעלה".
 ב' - ב'ראשית' – תחילת התורה. ל' 'לעיני כל ישראל' – סיום התורה. מ' – תחילת תורה שבע"פ המתחלת: 'מ'אימתי קורין את שמע'. ה' סיום הש"ס במסכת 'נדה' - המסתיימת באות ה'. ואות ס' האמצעית רומז על תורה שבכתב וע"פ יחד. סמ"ך גימטריא ק"כ ימי שני חיי משה רבינו שניתנה ע"י תורה שבכתב. וכנגד ששים מסכתות שבתורה שבע"פ
 תורה שאלה שאות ה' רומזת על ה' פרקי ספרא דצניעותא (בזוהר תרומה) וכמובא שם שזה כולל כלל סודות התורה, וכן הוא מהגרא"א.
 וזהו 'במסילה נעלה' שבתורת הקדושה אנו מתעלים ומתקברים לה', ובהמשך הפסוק: 'ואם מימך נשתה' – מיס הרומז על תורה.

זוית ראצה <<

נישען
 ונכמוך
 את עצמנו
 על דורות
 העבר.
 וכך נצעד
 ונלך
 בבטחה !

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה במושגת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו ז"צ

"וימת אהרן שם" (במדבר כא כח)

הסערה והפטירה בלב ים

מגדולי תלמידי רבינו היה הצדיק והמקובל רבי יודל מהעיר דאשוב. רבי יודל דגן היה חתנו של איש צדיק ונעלה הרה"ק רבי לייב מטרסטיניץ, שבחר בעיניו החודרות והקדושות ברבי יודל כחתנו לבתו החשובה. חלפו עברו שנים והגיע זמנו ושעתו של רבי לייב להסתלק מהעולם, אך בהסתלקותו ובקבורתו כרך מעשה נורא...

בעיר גדולה לאלוקים על חוף הים, דר יהודי קדוש וצדיק, אשר סגולות נפלאות לו לחזות בדברים שלמעלה מן הזמן ומן המקום. איש קדוש זה נערץ ונכבד היה על פני כל עירו. לימים נפטר אותו צדיק ונטמן בבית החיים אשר בעיר מגוריו. לאחר פטירתו פתחו צוואתו של אותו צדיק ומצאו בו דברים מופלאים. בין היתר ביקש שלא יניחו על יד מקום קבורתו שום נפטר, רק כאשר יביאו לעיר מטתו של צדיק גדול מפולין, אשר עמודא דנורא (עמוד של אור) יבקע מעל מיטתו עד רום השמים, אותו אדם יטמינו בסמוך אליו. זמן רב חלף, וצוואתו של אותו צדיק לא נתגשמה; לא נמצא עדיין נפטר שנתקיימו בו תנאי הצוואה.

אנייה שטה בינות לגלים, על פני הים. גדולה היא האנייה, ובה אנשים רבים. שטה האנייה שלוה, והגלים מלחכים דפנותיה. האנשים משקיפים על הים הרוגע ועל קרני המשמש הטובלות במים. ולפתע הפכה השלווה לחרדה, חיה עקנית גדולת – ממדים מתקרבת במהירות מדהימה לעבר האנייה, ככל שקרבה החיה גברה בהחלה. די לה למפלצת זו להכות באנייה מכה אחת, וזו תתהפך ועמה ירדו אנשיה למצולות... איש אחד היה באנייה זו שכל המהומה והבהלה לא נעמה בו כלל, היה זה הצדיק רבי לייב מטרסטיניץ, הנוסע באנייה זו לארץ ישראל. כאשר קרבה החיה קרבה יתירה לאנייה, קם רבי לייב ממקומו, עטור בתפילין ועטוף בטלית, וצעד בקומה זקופה אל מול החיה הנוראה.

אנשים עמדו ספוקי כפיים, זועקים עד לב השמים, ומביטים באיש הפוסע נכחו. ולפתע התרחש דבר פלא שהכה בתדהמה את כל אנשי האנייה. החיה שפערה לוע אימתני מבהיל ומחריד, החלה לנוס ולשוב על עקבותיה; דמותו של הצדיק העומד ומביט בה, צלם האלוקים הנשקף מפניו, הפילו חיתתו על המפלצת, וזו נסה בשאון, משל אי מי זולק אחריה...

היה זה אות ומופת גלוי. אנשי האנייה הניצולים הבינו כי רק בזכותו של האיש הקדוש ניצלו מן הסכנה האיומה שריחפה עליהם, ומעתה נהגו בו כבוד ויראת הרוממות. לאחר ההתרחשות הפלאית נפרד רבי לייב בדברים מנוסעי האנייה, בהודיעו להם כי עומד הוא להסתלק מהעולם הזה בעוד זמן מועט, בקשתו האחרונה היא, כי מיד לאחר מיתתו יניחוהו על גבי לוח עץ, אותו יטילו הימה.

אנשי האנייה שמעו בכאב לב את דברי פרידתו. צר להם, על איש קדוש ונפלא זה לא יהיה עמם יותר. דברי רבי לייב התקיימו; ותוך זמן קצר נפח את נשמתו הטהורה ואנשי האנייה מיהרו לקיים צוואתו.

שט לו הלוח בין גלי הים, שט כאילו יד מכוונת אותו. והנה הגיע הלוח ועליו הצדיק הנפטר לקרבת אותה עיר גדולה שהזכרנו בתחילה. אנשי העיר נדהמו לראות את המיטה השטה ועל גביה בוקע אור גדול של עמודא דנורא. משמע הגיע עת לקיים צוואתו של אותו צדיק שוכן עפר. נטלו אנשי העיר את גופתו הקדושה של רבי לייב, והטמינוהו על יד קברו של אותו צדיק וקדוש שביקש זאת בצוואתו. רבי יודל חתנו חשוב מאוד היה בעיני חותנו הדגול. טרם פטירתו נענה רבי לייב ואמר: "אלו מצויה היה באנייה חתני רבי יודל, היה עוצר בכוחו הגדול את הסתלקותי מהעולם..."

רבינו הקדוש גילה כי לאחר שנסתלק רבי לייב בא אליו בחלום הליל בבקשה כי יקרב את בניו, ואכן כך הווה; כל בניו של רבי לייב מטרסטיניץ התקרבו לרבנו. בולט במיוחד היה רבי יודל, חתנו של רבי לייב שהיה מיחידי סגולה של התלמידים החשובים של רבינו.

מן הספר שהא ישידי הקדושים | שמהים עם כל רגע טוב

לדיים יקרים ! לא פעם אנו מתעוררים להיות יותר טובים, להשתפר יותר להיות יותר קרובים להשם, כמו ששמענו מכל קד הרבה ספורי צדיקים – על קרבתם להשם.

אך גם בקד מתגבר עלינו היצר, אנו מנסים ומתאמצים, וזה לא הולך, אנו רוצים דברים גדולים ולא מצליחים. מה העצה? מה הפתרון?

אולם; הפתרון טמון בעצם הרצון שלנו. נכון אנו רוצים דברים גדולים, וצריכים לרצות זאת – אך ההצלחה טמונה בכל דבר קטן, בכל פעולה ועשייה קטנה. שנוצרה דברים קטנים גם.

כתוב בספר תקוני זה של רבי שמעון בר יוחאי: 'שמע' – ראשי תבות: ש'או מ'רום ע'ינים'. ורבי לוי יצחק בנדר היה אומר על זה – ש'שמע' זה קבלת על מלכות שמים – ומהו קבלת על זה – 'שאו מרום עיניכם' – להרים עינינו לאבינו בשמים, להשתב על השם, להתבונן בנפלאות השם, התגברות וזוהו קבר על מלכות שמים.

בכל עשייה אפלו הקטנה ביותר, בכל רצון טוב אנו מתקברים להשם.

רבנו אמר לרבי נתן כשהתקרב אליו – 'אביסל איז איך גוט'. 'קצת זה גם טוב' – ורבי נתן – מאוד התחזק מזה – שאם קצת זה טוב – אז עושים עוד קצת ועוד קצת, וכך מתקבצים הרבה 'קצתים' ונהיה הרבה. אבל הלל מתחיל מזה שאנו מעריכים גם את הקצת, מעריכים ושמים עם כל נקדה טובה וקטנה שאנו עושים.

דוד המלך אומר בתהינותו: 'לרעים תבחנוני השם בוחן את האדם ברגעים קטנים, כמה שהוא מנצל גם את הרגעים הקטנים. כי כל רגע טוב זה חשוב.

ונצל את הדברים הקטנים, נשמח בהם, ונרויח הרבה דברים גדולים בעזרת השם.